

و دیده‌های خود را به عنوان یک دانشجوی ایرانی در شهر نیویورک از زندگی پرفراز و نشیب مهاجران نگاشته است. پیش از این آثاری از این نویسنده در حوزه تخصصی حقوق به زبان‌های فارسی و انگلیسی منتشر شده است.

رنجین کمان

رنجین کمان اولین کتاب منثور غلامرضا طریقی است. طریقی را با اشعار و ترانه‌هایش می‌شناسند اما او در همان صفحه اینستاگرامش نشان داده بود که از سطح وقایع و روابط فاصله می‌گیرد و لایه‌های عمیق‌تر را روایت کند. محور روایت‌های این کتاب انسان و شکیبایی‌هایش است. انسان عاشق، انسان صبور، انسانی که در عصر تکنولوژی هر قدر هم کوچک به نظر برسد هنوز بزرگ است، چون وقتی با ماجراهای عجیب و غریب روبه‌رو می‌شود هنوز می‌تواند عکس‌العمل‌های عجیب و غریب نشان بدهد. شخصیت‌های این کتاب از جمله انسان‌هایی هستند که چنین کرده‌اند. در این کتاب روایت‌هایی از زندگی به معنای تاملش روبه‌رو هستیم.

وطن‌دار

کتاب وطن‌دار نوشته مرحوم محمدسرور رجایی در بردارنده روایت‌های ۲۸ افغانستانی از مهاجرت‌شان به ایران است. این کتاب مسائل مردم افغانستان در کوچ غالباً اجباری به ایران را از قلم خود آنها روایت می‌کند و به شور و شیرین بود و باش در ایران می‌پردازد. این کتاب غالباً روایت نخبگان مهاجر است. شاید به یک معنی بتوانیم بگوییم که این کتاب تصویرکننده همه جامعه مهاجر نیست و بسیاری از اقشار جامعه مهاجر به‌ظاهر در این روایت‌ها غایب هستند ولی واقعیت این است که نخبگان افغان هم با مسائلی که عموم جامعه مهاجر با آن سروکار داشته‌اند، در ارتباط بوده‌اند؛ یعنی وقتی ما می‌بینیم یک نویسنده، هنرمند و استاد دانشگاه مهاجر دشواری‌هایی در مهاجرت داشته است، می‌توانیم این را به همه جامعه مهاجر تعمیم بدهیم.

معرفی کوتاه از چند کتاب «انتشارات جام جم»

هفت از بیست و یک

دوجان

کتاب دوجان نوشته زهرا قدیانی روایت‌هایی جدی و در عین حال عاطفی از بارداری و تجربه فرزندآوری ۲۰ بانو است. مساله جمعیت و فرزندآوری از مسائل جدید ایران است که در منظر رهبر انقلاب و اساتید دانشگاه جزو اولویات قرار گرفته است. کم‌شدن نرخ رشد جمعیت در ایران دلایل متعدد و پیچیده‌ای دارد ولی به هر حال یکی از آن دلایل، عدم تمایل دختران جوان به بارداری یا تکرار آن است. کتاب به این دلایل نمی‌پردازد، بلکه با روایت بارداری زنان، باب گفت‌وگو را در این مورد می‌گشاید و با بازگوکردن شور و شیرین این اتفاق، فرصت تامل دوباره را در مخاطب ایجاد می‌کند.

ویولون زن روی پل

خسرو باباخانی روایت کتاب را بر اساس تجربه ۳۰ سال اعتیاد خود به مواد مخدر نوشته و این شاید یکی از بزرگ‌ترین خودافشایی‌ها در میان نویسندگان معاصر ایرانی باشد. نویسنده از تجربه‌های دردناک مصرف تریاک و ترک‌های مکرر می‌گوید. از این که همه‌وهمه از فروشندگان گرفته تا پزشکان سرش کلاه می‌گذاشتند و او در برابر آنان فقط می‌توانست از سلاح «راست می‌گویم» استفاده کند. باباخانی ما را با خود می‌برد به کمپ‌های ترک اعتیاد، دکترهای قلابی و همسری که عاشقانه دوستش دارد. ذره‌ذره حالی‌مان می‌کند که همین طوری جمله «معتاده خب بره ترک کنه» را بر زبان نیاوریم و با این

آزاده جهان احمدی اگر چه کیلومترها دور از مرکز است، اما کتاب‌ها، معرفی‌ها و نقدهای او بر کتاب‌ها همواره در مرکز توجه نویسندگان، ناشران و مخاطبان کتاب‌ها قرار می‌گیرد. به بهانه یک‌سالگی دور جدید فعالیت‌های انتشارات جام جم از او خواستیم به انتخاب خود برای چند عنوان از این کتاب‌ها، چند خطی بنویسد. حاصلش پیش روی شماست.

کتاب‌خواری

نام احسان رضایی برای کتابخوان‌ها آشناست. چهره شناخته‌شده‌ای که دوره‌ای طولانی در همشهری جوان درباره ادبیات، یادداشت و جستارهای قابل توجه و خوشخوانی می‌نوشت. کتاب «آداب کتاب‌خواری» مجموعه یادداشت‌های اوست در باب خواندن و بلکه بسیار خواندن.

رضایی در این کتاب به قاعده وسع و سواد و توانش سعی کرده جستارهایی بنویسد که راهگشای همه کسانی باشد که خواندن را دوست دارند. این ۳۰ یادداشت و روایت، مهم‌ترین موضوعاتی است که هر کتابخوان حرفه‌ای با آنها مواجه بوده یا خواهد شد.

بعضی از موارد مثل تشخیص قیمت کتاب، پیدا کردن کتاب مناسب یا موضوع امانت‌دادن، شمول بیشتری دارد و برای همین مفصل‌تر هستند، بعضی از موارد هم در دل یادداشت‌ها و حرف‌های دیگر بیان شده‌اند.

